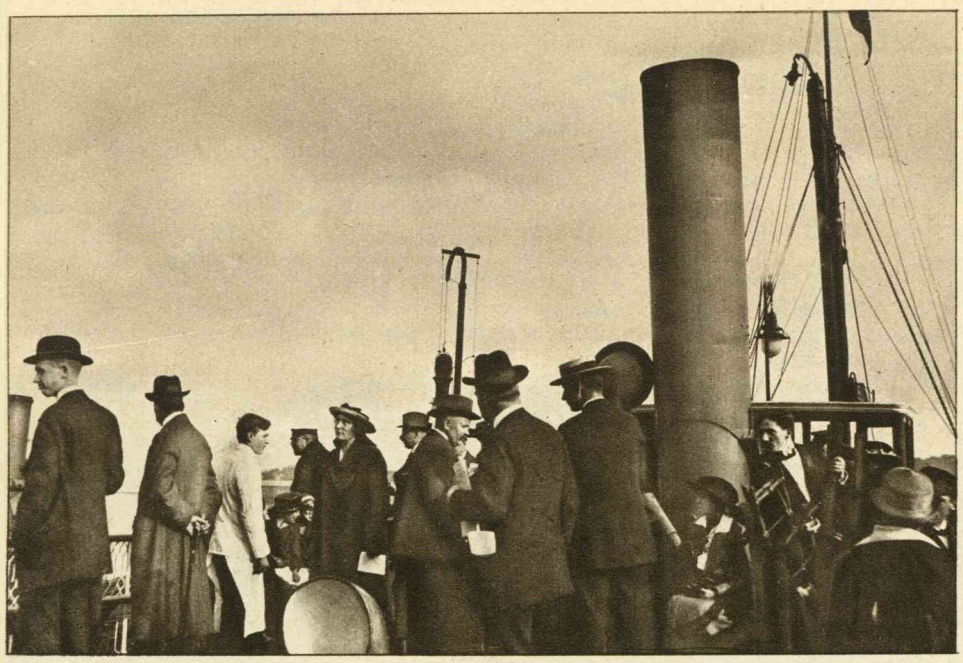

Buitengewone Botterwedstrijd op de Zuiderzee.

Zondag 3 October is op de Zuiderzee door de Zeilvereeniging „Het Y" te Amsterdam, een buitengewone Botterwedstrijd gehouden ter herdenking van den 25sten Botterwedstrijd door deze Vereeniging uitgeschreven. Foto links: Gezicht op het promenadedek der volgboot 's morgens bij de afvaart aan de De Ruyterkade te Amsterdam; rechts: In de Oranjesluizen.

MINKA.

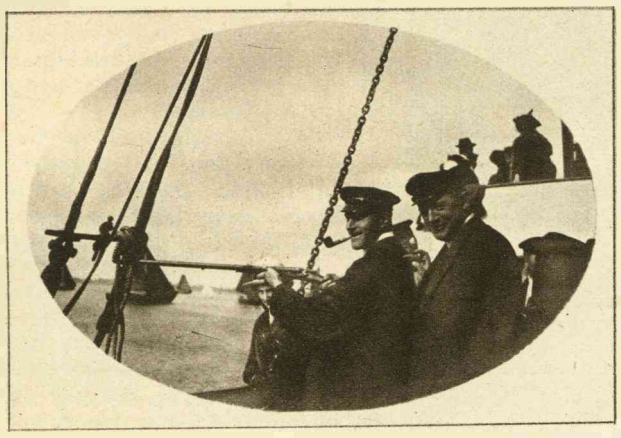
G. A. DIETERLÉ.

Wat een vreeselijk gebeuren ... Wanneer ik aan dien nacht terugdenk, dan worden m'n handen en voorhoofd nat van het angstzweet ..... Nu nog houd ik het soms voor een droom, want alles gelijkt zoo onwaarschijnlijk en toch is het gebeurd in m'n klein landhuisje op de heide . . .

Ik lag in m'n bed, het voeteneinde van mijn ledikant was onder de vensterbank van het raam, dat door een tullen gordijn bedekt werd.

De maan scheen in m'n slaapkamer en alles wat erin was, was met blauwig bleek licht overgoten... 't Was er benauwd warm en er dreigde een onweer uit te breken . . .

Een dikke, inktzwarte wolkenmassa kwam als een legioenen-leger op de maan af. De grillig gevormde wolkenrand werd hel verlicht en stak scherp en vreemd af tegen het diepe zwart. Nu en dan zag ik een flikkering van een bliksemstraal, die heel ver weg was en een tijd later hoorde ik het dof gerommel van den donder. Ik kon niet slapen van de warmte en keek naar de maan, die als het ware langzaam door een groote zwarte wolk werd opgeslokt.

Het „start-schot" (teeken van afvaart) wordt gelost.

Eindelijk was ze geheel verdwenen en was het overal duister. De temperatuur scheen snel te stijgen .... Plotseling hoorde ik hoe de boomen in mijn tuin wild heen en weer slingerden en hoe dikke regendruppels op de vensterbank vielen.

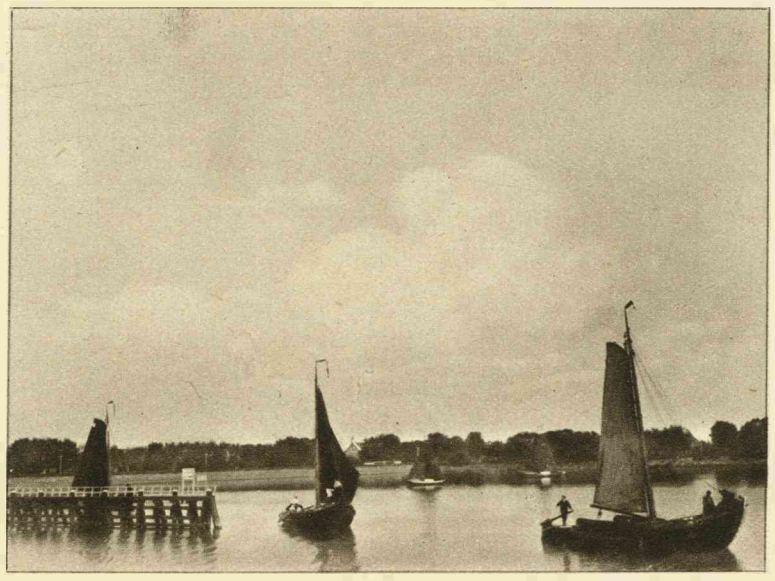
De egale zwarte massa voor m'n venster geleek te barsten en onmiddellijk weer te sluiten om heel even te laten zien welk een vuur daarachter brandde. 't Bliksemde in het Noorden, Oosten en Westen te gelijk, lichtgele en vuurroode stralen kruisten elkaar, en de donder rolde als zware ijzeren kogels over een houten vloer.

Even bedaarde 't weder en in die vreemde, plotselinge stilte, na het ontzettend lawaai van donder, regen en storm, hoorde ik een heel fijn, zacht klagend stemmetje om hulp roepen.

Ik dacht dat het verbeelding was en luisterde aandachtig. Het geroep werd herhaald en 't kon niet anders dan van een heel klein kind zijn, zoo teer en zwak klonk de stem.

Een felle bliksemstraal verlichtte m'n kamer . . . Ik schrok .... voor m'n venster zag ik het silhouet van een kat .... De donderslag die nu volgde was zoo hevig, dat door het dreunen een paar portretten, die ik tusschen den spiegelrand gestoken had, op den grond vielen. „Help!" klonk het buiten.

Ik sprong m'n bed uit, schoof het raam open en voor ik er op verdacht was, wipte de kat naar

Het vertrek uit de Oranjesluizen.

binnen. Ik stak m'n hoofd buiten het venster en luisterde, maar hoorde niets anders dan het gonzen van den regen.

Recht tegenover me sloeg de bliksem in den grond; 't was een straal van blauwe vonken, die gevolgd werd door een slag zoo hevig alsof er wel honderden kanonnen tegelijk werden afgeschoten. Het raam wierp ik snel dicht, sprong in bed en trok de dekens tot over m'n ooren .... Nauwelijks lag ik zoo, of ik hoorde weer de klagende stem, maar nu in m'n kamer, terwijl op hetzelfde oogenblik de kat in m'n bed sprong, op m'n voeten ging zitten en miauwde. Door m'n beenen heen- en weer te zwaaien trachtte ik het beest weg te jagen. Weer een felle bliksemstraal, de kat kroop in elkaar en de stem riep: „Help . . . Help. Bang!"

Er was geen twijfel meer aan: de stem kwam nu van mijn bed. Ik sprong er uit . . . Ik, een kerel, die met zware gewichten werkte, die laatst in een duisteren nacht op de heide drie zigeuners van m'n lijf heb gehouden, liep nu in de kamer rond met een angst als van een klein kind, dat in donker zijn moeder is kwijtgeraakt.

De kat was me gevolgd, ik wilde het dier een trap geven en toen ik m'n been oplichtte riep het „Help ..... Bang".

Lach niet . . . 't is geen sprookje . . 't Ondier had een menschelijke stem!

Het monster ging op tafel zitten, belikte zich zooals een gewone kat, knipte daarna met zijn oogen en riep . . „Heb . . . dorst." Ik stond in een hoek van de kamer tegen den muur gedrukt van angst . . . oh, de angst,

In volle zee tijdens den wedstrijd.

dien ik uitgestaan heb, moet erger zijn geweest dan ooit een soldaat heeft gehad bij het hevigst gevecht.

't Bovennatuurlijk monster moest weg, den nacht van regen en donder weer in . . . Met m'n electrische lantaarn belichtte ik het dier, en voetje voor voetje, met m'n rug tegen den muur gedrukt, schoof ik naar de verandadeuren. . .

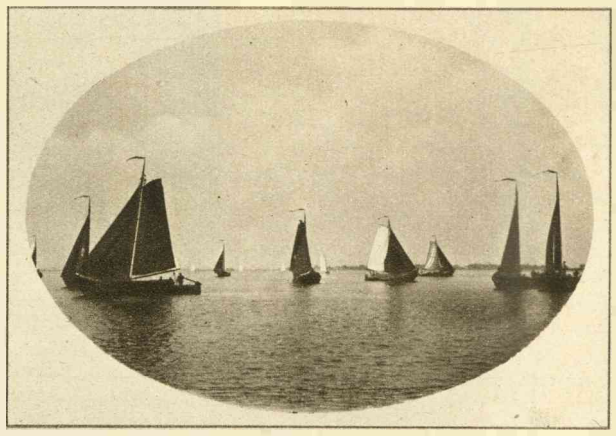
Ik wierp ze open, een krachtige windvlaag sloeg ze weer dicht, waardoor een ruit brak en de glasscherven rinkelend op den grond vielen . . .

Tegelijkertijd werd de kamer hel verlicht door een bliksemstraal, het beest sprong van tafel en sloop met zijn buik langs den grond.

Een zware donderslag volgde op den bliksemstraal en m'n angst veranderde in razernij. Ik viel op het beest aan, greep het in zijn nek, en voelde het warme vel en de zenuw-trillingen van het monster tusschen m'n vingers. Ik hief het op; en het schreeuwde „help . . . bang . . . help . . pijn"; ik zwaaide het woest rond, liet het lichaam los, dat daarna tegen den muur smakte en neerviel met een doffen plof.

Ik gaf een schreeuw, . . . bleef luisteren, maar hoorde niets meer, ... vluchtte in bed en trok weer de dekens over m'n hoofd . . . . . .

Of ik bewusteloos ben geraakt of door uitputting in diepen slaap ben gevallen, ik weet het niet, maar toen ik de oogen weer opende, scheen de zon in mijn slaapkamer

Vóór de startlijn.

en de rand van het bosch teekende zich donker af tegen de blauwe lucht en de bruine heide.

Al m'n ledematen deden pijn, in m'n achterhoofd had ik een gevoel alsof er een ijzeren band om gesmeed was, die steeds nauwer en nauwer werd .... Ik stond op, keek in den spiegel, en vluchtte van schrik weer in bed.

M'n gelaat zat vol krabben, en mijn haar en wenkbrauwen waren in dien spook-nacht spierwit geworden.

En ondanks alles wilde ik nog eens het gebeurde in alle finesses nagaan en kon ik het niet gelooven . . .

Ik stond op, ging naar de plaats waar ik het doffe neerploffen gehoord had en ja: daar lag een doode grijze kat.

't Lijf was uitgerekt en bij den bek lag een plas geronnen bloed.

Ik had het dier tegen den wand doodgeslagen.

*
* *

Ik kleedde mij aan en ging in een crapaud op de veranda zitten om nog eens over het geval na te denken.

Hoe meer ik er over nadacht, des te grooter werd m'n overtuiging dat ik aan hallucinaties geleden had,

(*Zie vervolg op pag. 6*).